jeg tror næsten, jeg havde en tåre i øjet.

Jeg tog min hat af. Hun standsede. Med bevæget stemme og et drømmende blik sagde jeg: 'Vredes ikke, nådige frøken, en lighed mellem deres træk og et væsen, som jeg elsker af min hele sjæl, men som lever fjernt fra mig, er så påfaldende, at de vil tilgive mig min besynderlige adfærd.'

Hun troede, at jeg var en sværmer, og en ung pige kan godt lide lidt sværmeri, især når hun tillige føler sin overlegenhed og tør smile ad en.

Rigtig, hun smilede, hvilket klædte hende ubeskriveligt. Med en fornem nedladenhed hilste hun til mig, og smilede. Hun fortsatte sin gang, så meget som to skridt gik jeg ved hendes side.

Nogle dage senere mødte jeg hende igen; jeg tillod mig at hilse. Hun lo ad mig ... tålmodighed er dog en kostelig dyd, og den som ler sidst, ler bedst."

EN SANGERINDE I BERLIN

Det var en i samtiden kendt sangerinde, som Søren Kierkegaard den aften i december 1841 så i rollen som Elvira i Mozarts opera "Don Giovanni" på Staatsoper Unter

den Linden i Berlin.

Hedwig Schulze var datter af den livlige og temperamentsfulde sopran Josephine Schulze (1791-1880), der var født i Wien og juristen Carl Ludwig Schulze (død 1841). Josephine Schulze, der havde modtaget undervisning i sang af den italienske komponist Antonio Salieri (1750-1825), debuterede i 1811 på operaen i Breslau. Få år efter – i 1813 – kom hun til operaen i Berlin, hvor hun var ansat i de følgende atten år – frem til juni 1831 – hvor hun sang store partier i en lang række tyske, franske og italienske operaer.

Fire år før Josephine Schulze holdt op på operaen i Berlin, i sommeren 1826, var tenoren og skuespilleren Christian Niemann Rosenkilde (1786-1861), som Søren Kierkegaard har skrevet om i essayet "Krisen og en Krise i en Skuespillerindes Liv", i øvrigt på teatertur i Berlin, og han er formentlig den eneste dansker, der har set Hedwig Schulzes moder på scenen i Staatsoper Unter den Linden; her så og hørte han hende i rollen som Zelia i den italienske komponist og dirigent Gaspare Luigi Pacifico Spontinis (1774-1851) opera "Nurmahal, oder das Rosenfest von Caschmir" (1822), en rolle som hun havde sunget siden uropførelsen fire år før, i maj 1822.

Det var Hedwig Schulzes moder, der til at begynde med underviste hende i sang. Fra 1836, da Hedwig Schulze var enogtyve år gammel, kom hun på Die Sing-Akademie zu Berlin, der blev oprettet i 1791 og var vokset ud af amatørmusikken. På Die Sing-Akademie zu Berlin, der lå Am Festungsgraben 2, nær ved Staatsoper Unter den

Linden, blev Hedwig Schulze en ud af to til tre hundrede mænd og kvinder fra det bedre borgerskab, der mødtes hver uge i et år og gav en række årlige koncerter.

En af de sangere, der var tilknyttet Die Sing-Akademie zu Berlin som lærer, var tenoren Johann Daniel Heinrich Stümer (1789-1857), der i samtiden blev rost for sin smukke tenorstemme, og han underviste tillige Hedwig Schulze i sang.

Johann Daniel Heinrich Stümer, der havde fået undervisning af den italienske komponist Vincenzo Righini (1756-1812) og debuterede 1811 som Belmonde i Mozarts opera "Bortførelsen fra Seraillet" ("Die Entführung aus dem Serail", 1782), var kendt af det danske operapublikum, idet han i maj 1826 sang Taminos parti i Mozarts "Die Zauberflöte" på Det Kongelige Teater i København, en forestilling hvor, i øvrigt, skuespilleren og sangeren Joachim Ludvig Phister (1807-1896) spillede den sorte slave Monostatos.

Søren Kierkegaard beundrede i øvrigt Joachim Ludvig Phisters formåen som skuespiller, så meget at han skrev essayet: "Hr. Phister som Captain Scipio i syngestykket 'Ludovic'", om ham.

Heinrich Stümer var både en fremtrædende sanger og lærer ved Die Sing-Akademie zu Berlin. Han var medlem af det mandskor, som lederen af akademiet fra 1800 til 1832, den dynamiske violinist, dirigent og komponist og i øvrigt tidligere murer og murermester, Carl Friedrich Zelter (1758-1832), oprettede i 1804. Zelter oprettede også et orkester til at akkompagnere sangerne, og der blev spillet både moderne sakral og profan musik.